

DOMOVINA

Izhaja 5., 15 in 25. dan vsakega meseca — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo — Za inzerate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Shod zaupnih mož v Celji.

Dne 20. t. m. zbralo se je iz celega Spodnjega Štajerja veliko število merodajnih mož, ki so se posvetovali poleg ureditve celjske gimnazije, še o drugih zelo važnih potrebah in dnevnih vprašanjih. Kako zanimanje je za narodno vprašanje med Štajerci, kaže to, da se je na čisto priprosto povabilo „Slov. pol. društva za Štajerce“, odzvalo toliko udeležencev. Dovolimo si navesti nekaj imen zborovalcev, da cenjeni čitatelji našega lista uvidijo, da tak zbor ne more ostati brez vspeha.

Med drugimi udeležili so se državni poslanci: Mihael Vošnjak, dr. L. Gregorec in F. Robič. Deželni poslanci: Dež. glavarja namestnik dr. Radaj dr. Jos. Sernec, dr. Ivan Dečko, itd. Celje: dr. Jos. Vrečko, notar L. Baš, J. Detiček, dr. J. Hrašovec, dr. A. Brenčič, Franc Hrašovec, posestnik, Josip Hočevar, Ivan Rebek, F. E. Vošnjak, Ant. Kolonc, trgovec, D. Hribar, Franc Kmecl, posestnik, Franc Lončar in J. Likar, Tomaž Tratnik in J. Škrabar, veleposestnika iz Lave; J. Cocelj, veleposestnik, Dobrova; Franc Stožir, veleposestnik, Trnovlje; župnik Anton Šibal, Josip Pečnak, veleposestnik, Josip Potovšek, kaplan, Gašpar Vrečar, posestnik in nadučitelj iz Tebarjev; Peter Majdič, veleposestnik in lastnik paromlina iz Hudnje pri Celji; Hugo vitez Berks, grajščak; Matija Kavčič, veleposestnik, Miklavž Ripšl, zdravnik in dr. G. Ipavic, župan iz Št. Jurija; Franc Podgoršek, Ponkva; Hausenbichler Ivan, Franc Roblek, nadžupnik M. Koren, Josip Širca, župan, Franc Niedorfer, veleposestniki v Žalci; Franc Emanuel Friedrich, veleposestnik, Loboje; kaplan Franc Pečnik in veleposestnik J. Vrankovič iz Braslovč; K. Schwentner, župan na Vranskem; Anton Turnšek, veleposestnik, Na-

zaret; c. kr. notar Ivan Kačič, Šoštanj; župnik Josip Kunej; Anton Goršek, trgovec, Gotovlje; vikar A. Bogataj, Laški trg; župnik J. Kunej, Rmske toplice; Ježovnik V., župan, Velenje; župnik Fischer, Dol; župan Roš, kaplan P. Gregorec, veleposestnik Kalan, Trbovlje; župnik J. Ulčnik; dr. J. Rudolf, lekarničar L. Pospšil, J. Ogorevc, trgovec, Konjice; Anton Brezovnik, Vojnik; Jože Lipuš, župan, Višnjaves; Franc Gregorevčič, veleposestnik, Malivrh pri Brežicah; dr. Ivan Geršak in Tomaž Gomzej, Ormož; dr. U. Lemež, Slov. Bistrica. Došlo je tudi več brzobjavnih in pismenih pozdravov in pritrjevanj zborovalcem, tako iz Mozirja z več podpisi, s Ptuja, Karlovih var na Českem, Slov. Bistrice in od okr. zastopa gornjegrajskega, dr. F. Jurtele in dr. J. Lipolda, deželnih poslancev, itd.

Predsednik „Slov. pol. društva“ gosp. dr. L. Gregorec, pozdravi vse navzoče, ter se zahvaljuje za obili obisk važnega posvetovanja. Voli se na to predsestvo. Predsednikom je izbran jednoglasno državni poslanec g. M. Vošnjak, namestnikom g. dr. Jos. Sernec in zapisnikarjem Dragotin Hribar.

Gospod predsednik zasede svoje mesto in prične zborovanje z uvodnimi besedami, pojasnuje politično razmerje in njega postopanje v državnem zboru. Omenja, da misel glede vstaničenja slovenskih paralel na celjski, mariborski in goriški gimnaziji, ni nova. Že precej leta 1873 predlagal je dr. Jos. Vošnjak, resolucijo za ustanovitev takih vsoporednic na omenjenih učnih zavodih. Vlada je sicer pritrčila potrebi, pa ni kazala resne volje za upeljanje paralel. Leta 1889 je vlada vendar poskusila z vsoporednicami, a ne v Celji, v sredotočji štajerskih Slovencev, temveč v Mariboru. Zakaj v Mariboru, je lahko umeti. Ker je poprejšnji minister Gautsch obljubil, da, če se paralelke sponesejo v Mariboru

jih bode gotovo tudi provzročil v Celji in je to deputaciji gg. M. Vošnjaku, dr. J. Poklukarju in dr. Tonkliju zatrdil, bi bila prejšnja vlada tudi vezana na dano obljubo. Pa kakor znano, se je morala prejšnja vlada umakniti novi koalicijski vladi. Ta vlada ni bila sicer vezana na obljubo prejšnjega naučnega ministra, pa je bila vendar pripravljena kaj storiti, ako jo slovenski poslanci ne zapuste. Zato, pravi govornik, vstal sem v Hohenwartovem klubu ker mi je bilo na tem, da kaj dosežem, ker izstopiti mi je pot odprta vsaki dan. Na to otvoril je debato glede celjske gimnazije. Debata razvila se je v jako živahno in so se je udeležili gg. dr. L. Gregorec, Robič, Hribar, Vošnjak, dr. Jos. Sernec, dr. I. Dečko in dr. J. Geršak. Po temeljitih razpravah sprejela se je naslednja resolucija:

Dne 20. junija 1894 v Celji zbrani rodoljubi slovenski, protestujejo z vso odločnostjo, zoper proglašenje c. kr. gimnazija v Celji, kot nemško posest.

Ta gimnazij je c. kr. državni naučni zavod, namenjen prebivalstvu južnega dela Spodnje Štajerskega in to prebivalstvo je po ogromni večini slovensko, in je tudi 2/3 dijakov na celjskem gimnaziji Slovencev. Mora se toraj ta gimnazij urediti tako, da bode ustrezal potrebam tega prebivalstva. Sedanja ureditev tega gimnazija, vsled koje se vsi predmeti izven slovenščine, prednašajo v nemškem jeziku, je krivična sama na sebi ter nasprotuje pozitivnim državnim osnovnim zakonom.

Zahtevamo torej za sedaj nemudno osnoveitev slovenskih paralel na c. kr. gimnaziji v Celji. Slovenskim državnim poslancem pa naročujemo, da delujejo na vso moč na to, da se čim prej izpolni ta opravičena zahteva slovenskega naroda.

LISTEK.

Milostljiv aga.*)

Slika iz Bosne. M. O. M.
(Konec.)

Krčmar je že šel gledat. Tudi jaz vržem sukno nase ter grem pogledat. Svetlo je bilo, kakor po dnevi. Južni sneg je zmrznil in se lesketal kakor steklo, a vse je bilo ledeno in trdo. Pred krčmo v letni hladilnici, podprti s plodi, laja velik pes, dlaka mu je visela do tal, kakor ovci volna o Jurjevem. Tam zagledam nesrečno družbo; dva tovorna osla sta bila; na enem je bil zaboj in vsakovrstna ropotija, na drugem je bila na eni strani zibelka in dete, na drugi pa koš in v njem dvoje otrok; vse troje je bolešno plakalo s pojemačim glasom. Na nogah se je še treslo troje otrok; jeden imel je menda devet, drugi jednat in tretji osemnajst let. Vsi so nosili raztrgano obleko, in zraven njih se je tresel starček; z eno roko se je upiral na palico, z drugo pa se je držal za ramo močne in lepe žene, pri kateri je stal mlad človek — velikan; razgaljene prsi mu je pokrivalo ivje kakor mah,

*) Aga je turški gospodar, posestnik.

in od vsake brke mu je visela sveča ledu. Ta velikan je držal z eno roko vrv, za katero je bil privezan velik pes, z drugo oba osla. Dva orožnika sta stala tik njih z nataknenimi bodali na puškah. Otroci glasno jočejo, uboga mati ihti, starček moli, orožnika pa se hudujeta, ne morda jezna na to nesrečno mater, ampak na hudo zimo in ostro zapoved.

Takrat sem mislil: ož kake nadloge so na tem svetu! Kje li ste vi, ki tojčete zvečer sladkor, pripravljate potičice in kolače tisti dan pred svetim večerom, v topli sobi! Pridite v to puštinjo, pa pogledjte kaj je ljudska beda! Pripeljite svoje otroke, da tudi oni vidijo, kaj je nagota in uboštvo! Da, vi ste tam v dobrem nezadovoljni, a ta stavec — koliko je on prestal hudega v svojem življenju, pa pohlevno moli; še misli, da ni najnesrečnejši na tem svetu! Mislim, da on ne ve, da Božič že na vrata trka? Da, on ne ve, da se je tudi za njega Krist rodil, ali tega nočejo drugi vedeti.

Tudi aga se vzdigne in pogleda skoz vrata; ko pa vidi one nesrečneže, hitro stopi nazaj in nezadovoljno strese glavo. Jeden orožnikov pride v sobo, uljudno vošči „dober večer“ in pogleda okoli, rekoč: — Še je tukaj prostora.

Privede jih noter. Osla in psa privežejo v hladilnico. Na tla je sedlo petero otrok, starček in njegov sin, sinaha pa pritisne najmlajšega otroka na prsi, da ga ogreje in okrepi s hrano svoje krvi. Starčev sin se obrne k peči, grize ustnice in strmi v tla, starček pa pogleda ago.

Aga puhne dvakrat trikrat dim iz pipe in zopet pogleda starca, pogleda otroke.

Vstani sinko Hamid! — reče aga otroku ter izleče koc in žimnico.

Ogrnite se, ubogi ljudje! — reče aga.

Živel, dobri aga! spregovori starček, in začne razprostirati otrokom koc, pod se pa vrže žimnico.

Napravi jim kave, da se ogrejejo, — zapove aga krčmarju.

Za Boga, aga, malo da nismo poginili od zime, — reče eden orožnik.

Ker ste se bali, da vam ne uidejo ti ubožci, — pristavi aga.

Ne, ni tako, aga; zapovedano nam je bilo, zato jih ženemo.

Kam?

Iz okraja.

Kaj so zakrivili?

Spodil jih je posestnik, to samo vemo.

Kako ti je ime? — praša aga sina.

Pavel.

Prišla je na vrsto druga točka dnevnega reda. Iz vrste zborovalcev oglasili so se razni gospodje, povdarjajoč potrebo poučevanja ljudstva o političnih zadevah. Gospodje: J. Gregorevčič iz Globokega pri Brežicah, kaplan Gregorc iz Trbovelj, nadžupnik Koren iz Žalca, D. Hribar, i. dr. želeli so, da se skličejo razni ljudski shodi, s programom, kakeršen je primeren dotičnemu kraju, kodar se ima zborovati. Na to sprejme se jednoglasno sklep:

„Dotične občine, ki žele, da se pri njih skliče ljudski shod, javijo naj to „Slovenskemu političnemu društvu za štajerske Slovence“ in ga pozivljejo, da ukrene potrebno, da bode moč zborovati. Pododbori oziroma občine zavežejo se skrbeti za prostor in program, politično društvo pa preskrbi potrebnih govornikov.“

Pri tretji točki stavili so se v resnici hvalevredni nasveti. Posebno so omeniti oni gosp. notarja L. Baša, glede častnega občanstva. Nadalje oni g. Ivan Reberka, glede obrtništva in pa dr. Ivan Dečka.

Po nekaterih pojasnilih zaključil predsednik zborovanje, povdarjajoč, da današnji shod zaupnih mož je dokazal, da smo štajerski Slovenci jedini v mišljenji in postopanju, kar je najboljša garancija za naš nadaljni obstanek.

To je bil shod drugačnih mož, kakor v Gradcu. Ti zastopniki reprezentovali so 90% prebivalstva Spodnjega Štajerja; zato pa smo radovedni, komu bode vlada bolj upala, ali nekaterim ponemčenim uskokom in par zaslepljenim Nemcem, ali pa ogromni množici ljudstva, ki plačuje svoje davke gotovo za to, da se sme in more razvijati.

Nemška narodna posest v nevarnosti.

Tako se glasi parola naših Nemcev v boju proti Slovincem. Človek bi res mislil, da Slovenci Nemcem jemljemo kar kos za kosom njih rodne zemlje. Tudi na zadnjem shodu Nemcev v Gradcu se je mnogo kvasilo o nemški posesti, ki je v nevarnosti pred Slovenci. K temu shodu došlo je več brzojavnih in pismenih pozdravov, v katerih se že govori in besediči o varstvu nemške posesti. Tako je deželni poslanec grof Kottulinsky v posebnem pismu želel shodu najboljšega uspeha v varstvo nemške posesti. Koroški deželni poslanec Kirschner tudi piše, da se pridružuje vsem sklepom v varstvo nemške posesti na Štajerskem in je on v to pripravljen dati svoje moči na razpolago, ker štajerska kri je koroška. Graški podžupan Bayer je v svojem pozdravu zborovalcem zopet omenjal nevarnosti, ki preté nemški narodni in kulturni posesti. Ko bi bila nemška narodna posest zares v taki nevarnosti, kakor so trdili ti gospodje in še mnogi drugi na shodu samem, potem moramo reči, da bi bil popolnoma opravičen upor Nemcev in da bi zaslužile njih težnje simpatije vsega omikanega sveta.

Zakaj vas tirajo?

Glej, dobri aga, povédal ti bom resnico, laž ne pomaga, resnice pa ne verujejo. A ti potem sodi! — Bili smo kmetje — tlačani pri Abid-agi. Oče in troje otrok so zboleli; vse je ostalo na mojih in ženinih rokah, bolnike varovati in še na one tri otročiče paziti. Aga nam ni dal niti pluga, niti semena; mi pa smo porabili za živež seme in vprežne vole. Ostalo nam ni družega, kakor da smo drugim delali; oni pa so nam pomagali zorati in posejati; in tako smo prepozni prišli na tlako. Vemo tudi mi, da je tako vedno bilo, da se na tlako mora iti, ali če ne moreš zamujenega popraviti, — pa Bog pomagaj. Aga nas toži, da ni dobil tretjine, da nismo namerili desetine, niti hodili na tlako. Za desetino so nam prodali dva vola, in tako sta še nam ostala ona dva osla; pa tudi ta dva bi še šla, ali nikdo ju ni hotel kupiti. Za tlako sem sedel osemindeset dni v zaporu, za tretjino pa nas je spodil aga v tem času hude zime.

Zakaj vas ni čakal do druge žetve? — vpraša ga aga z mračnim pogledom, kakor da bi ga bil Pavel plesknil po obrazu.

Glej, aga, rekli so: „Vi ste iz Like.“ Pa moj oče živi že petdeset let v Bosni, in mi smo se rodili v Bosni. Bog se nas usmili!

Toda na tem shodu je gosp. Foregger sam postavil svoje somišljenike na laž. S številkami je dokazal, da celo na Dolenjem-Štajerskem število Nemcev narašča, dočim število Slovencev samo ob sebi nazaduje. Kako je pač mogoče, da bi mi Slovenci mogli potem Nemce kje pognati z njih narodne posesti, ko morajo celo naši nasprotniki sami priznati, da prav za prav le oni nas izpodrivajo.

Mi Slovenci smo pripravljeni braniti se in zahtevati ureditev za to obrambo. Tako sredstvo bi bilo baš slovenska gimnazija, oziroma slovenske paralelke v Celji. Gospod dr. Foregger ne more razumeti, zakaj mi ravno v Celji zahtevamo slovensko gimnazijo, oziroma slovenske paralelke, zakaj bi se morda ne zadovoljili s slovensko gimnazijo v Žalcu, ali v kakem drugem slovenskem kraju. Nehoté je pa ta „veliki“ nemški politik sam za nas popolnoma povoljno razrešil to vprašanje. Dokazal je, da Slovenci v Celji nazadujemo, da je torej naša slovenska narodna posest v Celji v nevarnosti. Ravno zaradi tega pa Slovenci moramo slovensko gimnazijo v Celji zahtevati, da se ložje obranimo napredujočemu ponemčevanju. Sicer je Celje naravno središče slovenskega Štajerja in v takih središčih se posebno snujejo šole. V takih vprašanjih pridejo celi okraji v poštev, ne pa le mesta. Vsi okraji, kateri pridejo tukaj v poštev so skoro izključno slovenski in zatorej imamo mi Slovenci pravico zahtevati slovensko gimnazijo, oziroma slovenske paralelke v Celji. Nikakor ni nam volja svojih sinov pošiljati v Maribor ali Ljubljano, kakor nam je svetoval dr. Wokaun. Če štajerski Slovenci okrog Celja plačujemo davke, imamo tudi pravico zahtevati, da se skrbi za naše kulturne potrebe ravno tako, kakor za nemške.

Da bi položaj bolj črno narisala, sta zlasti gospoda dr. Wokaun in pa dr. Derschatta in ljubenski župan Buchmüller dokazovali, da ne preti nevarnost le dolenje-štajerskim Nemcem, temveč vsem Nemcem po Srednjem in Gorenjem-Štajerju notri do Semeringa. Ti govori imeli so prav za prav le namen vse nemško prebivalstvo štajersko nahujskati proti Slovincem. Gospodje računajo na nevednost gorenje-štajerskih meščanov in kmetov o slovenskih razmerah. Vprašati se pač moramo, kako da bi 400.000 južno-štajerskih Slovencev moglo v nevarnost spraviti narodni obstanek okrog milijona gorenje-štajerskih Nemcev, preskrbljenih z vsemi potrebnimi kulturnimi sredstvi. Kaj tacega trditi je pač naravnost razžaljivo za gorenje-štajerske Nemce same, da se jim pripisuje tako malo življenske moči. Smešno trditev je pač najbolje osvetil dr. Foregger sam, ki je barval naše nazadovanje na Dolenjem-Štajerskem samem. Kako si pač bomo upali Slovenci napadati Nemce po Gornjem Štajerskem, če še na Dolenjem-Štajerskem ne moremo braniti obstanek svoj.

Gospoda Wokaun in Morro sta s svojimi govori na shodu nam pač razjasnila, kako Nemci

razumevajo svojo narodno posest. Prvi je uvidel tratenje nemške narodne posesti že v tem, da se osnuje gimnazija v Kranji, slovenska nižja gimnazija v Celji, slovenski otroški vrtec v Mariboru in da se je izdal neki jezikovni ukaz za Koroško, kateri omogočuje slovenskim občinam slovensko uradovanje in da se je za Brežice imenoval slovenski okrajni šolski nadzornik. Nam se zdi Wokaunovo tolmačenje narodne posesti podobno, kakor bi se kdo pritoževal, da se njemu trati posest, ker je sosed prikupil nekaj k svojemu zemljišču ali pa svoje posestvo nekoliko zboljšal. Morro je pa trdil, da boj je bolj narodno-gospodarski. Pri slabih narodno-gospodarskih razmerah ljudje vedno bolj silijo v državne službe. Slovenci zahtevajo dvojezično uradovanje, da bi ložje vspevali v javnih službah in tako daleč gori zasedli službena mesta. Iz tega govora posnemamo, da je pač Nemcem v prvi vrsti za dobre službe. Dosedaj so vse boljše službe imeli v južnih deželah Nemci, ali zadnji čas so pa vsled svoje jezikovne sposobnosti in napredovanja Slovencev se morali malo umakniti. Sicer je pa še dandanes v državnih službah razmeroma največ Nemcev. Posebno v politični službi so skoro sami Nemci in ne le na Štajerskem, temveč tudi na Kranjskem. O kakem kratenji Nemcev se tukaj pač govoriti ne more.

Kakor se je dalo posneti iz govora na tem „znamenitem“ shodu, Nemci zmatrajo za tratenje narodne posesti vsako novo slovensko šolo, vsako razširjenje narodnega uradovanja na Slovenskem in zamenjanje vsakega nemškega uradnika z nenemškim. Takemu tolmačenju narodne posesti se bomo vedno vstavljali. Po ustavi je nam zagotovljena pravica, do potrebnih slovenskih šol in do slovenskega uradovanja, po ustavi je zagotovljeno, da morajo vsem, torej tudi Slovincem biti javne službe jednako pristopne, če le dokažemo potrebne sposobnosti. Ravno tako kakor Nemcem, morajo biti Slovincem tudi pristopne najvišje službe v državi. V tem oziru nima odločevati nobena narodna posest, v tem oziru tudi narodne posesti razumevati ne more nobena vlada, ki je prisegla na ustavo. Pač pa mi ne hrepenimo po nemških pokrajinah, ne želimo nikogar posloveniti, in zato se pa tudi hočemo z vsemi postavnimi sredstvi braniti sami potujčenja.

Celjske novice.

(Pri seji okr. šolskega sveta celjskega) dovolilo se je, da se preloži glavne počitnice v šolah pri sv. Martinu v Rožni dolini, Libojah in okolice celjske v zmislu prošelj dotičnih krajnih šol svetov. — Za prov. podučitelja na šoli pri sv. Martinu v Rožni dolini imenoval se je učiteljski pripravnik J. Kvac. — Računski sklep okraj. šol. sveta v Galiciji za l. 1893. se odobri. — Prošnja krajnega šol. sveta pri sv. Martinu v Rožni dolini, da se na šoli razširjanje v dvorazrednico tudi

Koliko ste mu davali tretjine?

To leto dva voza pšenice in dva koruze, nekaj fižola in buč; tako je, dobri aga. Prišežem pri mojih otrocih, mojem očetu in pri mojem življenju! Če nismo davali tretjine vsako leto do letošnje slabe letine — sto forintov; namerili smo desetino in hodili na tlako. Na njegovej zemlji smo živeli sedemnajst let, pa nam ni dal nikdar ničesar, da bi bilo vredno vinarja.

Ali vaš aga?

Naš aga.

Ni aga, temveč malopridnež, — pravi jezno; ni vsakdo aga, kateri ima kmete-tlačane, ampak tisti je aga, ki je svojim kmetom oče in mati, oni pa njegovi vrli otroci!

Tisti ni človek, ki vas tako preganja v tej grozni zimi. Če ste kmetje, ste tudi ljudje, — pa še šestero otrok tam-le!

Živel, dobri aga, spregovori starček poln tolažbe.

Gospoda! — reče aga orožnikoma — mislite li jih dalje tirati, dokler ne poginejo od zime in bede?

Imava zapoved, da jih tirava še dalje, pa kako dolgo, — tega še sama ne veva; midva sva jih prijela — in drugim jih bova izročila.

Dalje ne smete jih gnati! — reče aga ostro — vidva mene poznata, a jaz ne pustim, da bi siromaki poginili! Sulja! — zakliče aga slugo, in sluga je že stal pri vratih; vsi v gostilni so bili iznenadeni, vsaki povzdigne glavo, in motri ta čudni prizor.

Sulja, pripravi voz, dokler se ti siromaki odpočijejo in ogrejejo, potem jih bodeš pa odvedel na mojo pristavo. Tam so hiša in drva. Preskrbi jim hrane; pred durmi je Božič, in ti so kristjani!

Potem se obrne aga proti Pavlu: — Vi bote moji kmetje; dal vam bom plug, vole in seme. Prvo leto mi bote plačali samo desetino in povrnili seme, drugo leto pa mi bote dali tretjino. In ti, gospodine orožnik, — kedar se vrneš, povej onemu gospodinu, ki vaju je odposlal, da sem jaz tako napravil: povej tudi Munib-agi, da mi do nedelje pripravi tistih deset tisoč grošev, ki mi jih je dolžan — če ne mu bom čevlje sezul!

Proti jutru so naložili na voz otroke, ženo in starčka. Pavel pa je šel peš za njimi vodeč črnega psa in tista dva živinčeta.

zanaprej pusti poldnevni poduk, se deželnemu šolskemu svetu v ugodno rešitev priporoča. — Poročila krajnih šolskih svetov v Dramljah in Št. Pavlu v Sav. dolini o šolskih stavbah se vzemo na znanje. — Krajnemu šol. svetu v Vojniku se sklone zaukazati, da ima takoj začetni stavbo nove šole. — Sklene se priporočati deželnemu šol. svetu, da se Trnovlje vselajo v šolo okolice celjske in da se deška šola okolice celjske razširi v 4razrednico.

(Sv. birma.) Dne 1. julija bode radostni dan za Celje. Delila se bode sv. birma. Da ostane ta pomenljivi dan birmancev neizbrisljiv v življenji, je prepričan vsakdo. Zato pa so sklenili celjski slovenski krogi, da počaste prevzvišenega vladiko, kar jim moč. V soboto popoldne ob 3^{1/4} uri zbira se inteligenca na kolodvoru, da pozdravi mil. knezoškofa. Prihod vlaka naznanjali bodo topiči. Zvečer bode serenada v dvorišči opatije; na gradu in hribu sv. Jožefa goreli bodo kresovi in se zažigal umetalni ogenj. Drugi dan v nedeljo in ponedeljek bodo cerkvene slavnosti in sv. birma. Ako bi želel kdo iz okolice kakega pojasniti vstrežemo radovoljno.

(Slovenci! Zakurite na večer 4. malega srpana) v čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu po vseh slovenskih gorah in planinah prav mnogo kresov.

(Občni zbor) „Občeslovenskega obrtnega društva v Celji“, vršil se je dne 16. t. m. V odbor so izvoljeni gg. Hribar Dragotin, Vošnjak F. E., Rebek Ivan, Boucon Štefan, Strašek Štefan, Hočevar Josip, Magolič Srečko, Marčink Josef, Gregorinčič Martin, Perkopac J., Kmecl Fran, Kapus Ivan, Krašovec Fran, Vrečar Gregor, Guček Josip. Zborovanje bilo je dobro obiskano. Občni zbor izrekel je tudi med drugim zahvalo posestniku paromlina gosp. Peter Majdiču za velečar 20 gl. Natančneje poročilo zborovanja prinašamo v prilogi „Obrtnik“.

(Županom celjskim) je presvitli cesar potrdil Gustav Stiegerja, trgovca v Celji.

(Sodniško razpravo) imelo je uredništvo „Domovine“, dne 15. t. m. pred c. kr. okr. sodiščem, radi ugovora glede konfiskacije 12 številke, katero je dvakrat zaporedoma zaplenilo c. kr. okrajno glavarstvo, po c. kr. komisarju Zoff-u. List zapadel je konfiskaciji radi besedi: „Višji politični uradnik je celo svetlemu cesarju samemu povedal neresnico, da je Celje skoz in skoz nemško. Tako nas zatajujejo“, in pa radi notice „Nerednost pri c. kr. poštnem uradu v Celji“. Glede obeh zaplenjenih stavkov, dokazal je urednik in pa njega zastopnik dr. Iv. Dečko, da nimata najmanjšega žaljenja, kakor tudi ne poniževanja uradov, oziroma uradnega osebja in nikakega hujskanja proti istimi. Sodišče bilo je prepričano o tem in je vsled tega vstreglo ugovoru in razveljavilo obe konfiskaciji.

(Daleč so prišli.) „Der Setzerstreik in Cilli.“ Pod tem naslovom priobčila je „Deutsche Wacht“, v poslednji številki, uprav ciganski članek. Neradi se sicer pečamo z listom, katerega ne spoštuje niti najjavnější človek več resnim listom; neradi se tudi vtikamo v zadeve zloglasne celjske nemške tiskarne; toda dolžnost naša je sedaj odpreti očij še oni zaslepljeni peščici njenih privržencev, katerih še ni zbistrila sama s svojimi puhlimi in neumnimi spisi. — V tem članku namreč opisuje omenjeni „šaljivi list“ štrajk osebja tukajšnje nemške tiskarne, ter vso krivdo vrača na osebje slovenske tiskarne, katero je baje povzročilo ta štrajk s hujskanjem in podpihovanjem. — Koliko najnesramnejših lažij je nanešeno skupaj na tem prostorčku, dokaže naj naslednje. — Pred petimi leti — tedaj pa o slovenski tiskarni v Celji ni bilo ni duha ni sluha — nastal je istotak, ako ne še hujši razpor v tukajšnji nemški tiskarni med osebjem in lastnico. Vse osebje omenjene tiskarne postavilo je tedaj delo radi istih uzrokov kakor sedaj. Prvi pomočnik predsedal je tedaj osem dnij v zaporu in sicer tako dolgo, dokler ni prišel od višje oblasti ukaz, da se mora takoj izpustiti. Kdo je tedaj nahujskal osebje? Osebje nahujskale so razmere, katere so v tej tiskarni, odkar vodi tiskarno — ženska, same. Te nezdrave razmere, kar nam je znano iz zanesljivega vira, nahujskale so osebje tudi sedaj. Kdor postopa z davcem tako, kakor se postopa uprav v omenjeni

tiskarni, ta naj si nasledke pripiše sam sebi in ne drugim. — Zakaj se vse to podtika slovenski tiskarni, vemo dobro. Zakaj se kliče policija na pomoč ter se žuga — s kolom osebju slovenske tiskarne, to tudi vemo. Vprašamo pa, ali spadajo taki ljudje v civilizirano Evropo, ki žugajo javno, da si bodo pomagali s kolom, ako jim ne pomore policija? Cenjeni čitatelji, razsodite! Mi mislimo, da ne. Drzujemo pa se tudi mi vprašati slavno celjsko policijsko oblast, je li to dovoljeno? Žuganja teh možicov se sicer ne bojimo, kar tudi sami dobro vedó, toda zanašajo se na gotove elemente, katerim pravimo barabe, in s katerim se tako radi pajdašijo ti ljudje, kadar je treba Slovincem katero zagosti. Pa naj se le pajdašijo, mi jim takega pobratimstva ne zavdamo. Nadalje se tudi očita lastniku slovenske tiskarne, da se je škodoželjno nasmehnil, ko je čul o tem štrajku. Ne vemo sicer, ali se je res nasmehnil, vemo pa, da se zjokal gotovo ni, dasi bi bilo umestno, ko bi potočil nekoliko solz, kakor nekdanj Jeremija nad — razvalinami jeruzalemskimi. Sicer se pa lastnik slovenske tiskarne toliko briga za nemčursko tiskarno in „Deutsche Wacht“, kolikor za lanski sneg. V vsem člančiču pa se sprijeni ta listič zaganja najbolj v vodjo slovenske tiskarne, kot zaupnega moža štajerskega tiskarskega društva. Njemu očita, da je najbolj hujskal osebje k štrajku, da je lovil to osebje okoli ter je vnel na odpor, dalje, da je tudi novo osebje nemčurske tiskarne skušal pridobiti na svojo stran, a da ga je to odločno zavrnilo. To zopet priča o popačenosti nemčurske klike. Vodja slovenske tiskarne se niti najmanje ni vtikal v ta razpor, to smelo trdimo; novega osebja nemčurske tiskarne pa niti ne pozna, kakor tudi ono najbrže njega ne. Torej kako je tu mogoče biti govor o hujskanji? Resnica pa je, da je lastnica te tiskarne poslala po vodjo slovenske tiskarne s prošnjo, da bi jo obiskal in najbrže, da bi ji preskrbel novo osebje, kar je le-ta seveda odločno odklonil. — Take in enake bedarije in lažij obsega omenjeni člančič, konečno pa prav ponižno — kakor berač ob cesti — prosi naročnike, naj potrpe z lističem, ker je tako pomanjkljiv, kajti vsega tega so krivi Slovenci. Grozno toži, naj ga naročniki ne zapuste, temveč naj mu pomagajo vstati iz blata, v katerem tiči, ter ga očedijo, da se mu tako blatnemu in umazanemu ne bodo Slovenci posmehovali in obljubuje celo, da jih bode še prosil, ako te solze ne bodo zadostovale. — Te ponižne prošnje so pač dokaz, da hira za duševno in telesno onemoglostjo. Ker pa smo Slovenci usmiljenega srca, prosimo tudi mi zanj peščico njegovih naročnikov, da mu ne pospešujete neozdravljive bolezni, temveč, da ga podpirate, da mu vsaj nekoliko še lajšate bolečine — pred smrtjo.

(Vandalska razdivjanost) je pripravila nekatere ponočne tiče na to, da so v celjskem mestnem parku iz vremenske hišice pri brvi — katero so postavili tudi Slovenci z denarji pomagali, — ukradli in razbili tam viseče instrumente za naznambo zrakove toplote in zrakovega pritiska, termometre in barometre. Tukajšnji nemški listič, ki v predzadnjem listu sramotno laže, da se naši kmetje odrekujejo slovenskim paralelkam na celjski gimnaziji, — od kod pa so učenci na mariborskih gimnazijskih paralelkah slovenskih, vi Rakuševi modrijani? — piše na koncu poročila o imenovanem divjaštvu, da Nemci vejo, komu se imajo zahvaliti za to. — No, mi vemo to tudi! Zahvalite se za take in druge surovosti tistim, katere ste zoper „Slovensko pevsko društvo“ in zoper „Sokole“ hujskali. — Pošteni domači Slovenci ne razdirajo olepšav, in štiri leta je tudi „vremenska hišica“ imela popolen mir. Naši ljudje so veseli lepe svoje domače zemlje in voditelji Slovencev jih učijo omike v vseh strokah, in vadijo jih izpolnovati in spoštovati postave, seveda pa tudi terjati ravno tisto od drugih. Neke vrste „Nemci“ pa so ustanovili postave o ravnopravnosti, ne spoštujejo jih pa ne, temveč dan za dnevom govorijo in pišejo, da ne smejo dobiti Slovenci slovenskih gimnazijskih razredov v Celji, kar bi po postavi morali že zdavnaj imeti. Ako celjski Nemci vedno govorijo in pišejo, da se postava o ravnopravnosti, torej ona postava ne sme vre-

sničiti, ampak sme kršiti, potem se ni čuditi, da se privrženci teh gospodov, postav sploh ne bojijo, posebno če celjski nemški list sme nekaznovan kazati na politične mu Slovence kot divjake in razdiralce v mestnem parku. — Zadeva je prehitro potihnila in to nam je sumljivo. Čudno bi bilo, da ne bi policija našla to ljuto druhal.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Župnija na Gomilskem se je podelila č. g. Fr. Škorjancu, župniku na Mariji Reki. — Umrl je v Gradci č. g. V. Stiplovšek, župnik pri sv. Duhu v Ločah.

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) poslala je dvanajstotica slovenskih dijakov v Mariboru, tvoreča „Zavezo zoper nemčizem“, našemu uredništvu svotico, 16 kron, kot kazni za izgovarjanje nemčizmov v slovenskem občevanju, nabrano po beliču za vsako nemčizmo. — Tako je prav in posnemanja vredno!

(V Mozirji) se bode zidalo za trirazrednico novo šolsko poslopje za 15.300 gl. Podjetniki naj se do 25. junija oglašijo pri krajnem šolskem svetu.

(Nova posojilnica) ustanovila se je na Ljubnem v Gornjesavinski dolini. Pravila registrovala se bodo takoj pri c. kr. okrajnem sodišču v Celji in zavod počne v kratkem svoje delovanje.

(Sodniški pristav), g. dr. L. Vipavec v Mariboru, je premeščen v službovanje k okrajnemu sodišču v Ložu na Notranjskem.

(Iz Ptuja). Naznanjajoč vzpored naše učiteljske slavnosti, prosimo ter vabimo slavno p. n. slovensko občinstvo, ker se približuje 1. julij, da nas z mnogobrojno udeležbo počastite. — Kuvert za osebo stane 80 kr. Kdor se želi istega udeležiti, naj blagovoljno pismeno javi vsaj do 28. junija 1894, g. Drag. Zupančič-u, učitelju v Ptuji, da zamoremo slavnim udeležencem polvoljno postreči. Nadejamo se obilne udeležbe ter vam kličemo „Dobro došli“!

(Slovenske posojilnice l. 1893). Ptujška posojilnica je lani storila posebno velik korak; denarnega prometa je imela 1.251.769 gl., čistega dobička je napravila 7199 gl., od katerega je založila toliko v prihranjeno zalogo, da znašata oba njena rezervna fonda 50.000 gl. Savinjska posojilnica v Zavci je imela lani 408.472 gl. prometa, 2706 gl. čistega dobička in 19.454 gl. v združnih zakladih. — Posojilnica pri sv. Lenartu v Slov. goricah je imela lani 164.164 gl. prometa, 1142 gl. čistega dobička in 4300 gl. združnih fondov.

(Premembe pri učiteljstvu). G. Ferd. Rosenstein, podučitelj v Gornjemgradu, je dobil učiteljsko službo v Vel. Dolini na Kranjskem. G. J. Karba, učitelj pri sv. Križu pri Ljutomeru, je dobil učiteljsko službo v Ljutomeru.

(Iz Sevnice) se nam poroča o malih nemškutarčkih, od katerih je eden v slovensko Planino šel s trebuhom za kruhom, drugi je prišel pa iz Maribora v Sevnico kruha iskat; oba znata Slovincem dobro zabavljati — toda kdo se briga za take ničle. Nемец bi jih imenoval „die kleinen Gernegross“.

(Gledé izida občinskih volitev) na Vidnu se nam poroča, da sme slovenska stranka z ozirom na pregovor: „Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima,“ zadovoljna biti; da ni občinski predstojnik postal kateri iz med trejre nemške stranke. Domačih strank odborniki naj bi pa zdaj z občinskim načelnikom poravnali osebne in druge razmere, katere ne bodo občini v korist, ako se o pravem času ne spravijo v red.

(Častnim občanom) imenovala je občina Globoko blizu Brežic, vrlega nadučitelja g. Josipa Mešičeka v Sevnici, v priznanje njegovih zaslug za šolo in občino.

(Prvi veliki ljudski shod) bode v Mozirji, ker so se ti prvi oglasili zanj ter izrekli željo, da bi se ondi zborovalo. — Opozarjamo tedaj tudi druge kraje, ki želijo imeti ljudski shod, javiti to in prositi „Slovensko politično društvo“, da jim preskrbi govornikov. Prošnje naj se pošiljajo predsedniku društva, preč. g. dr. Lavoslav Gregorecu, kanoniku v Novicerkvi pri Vojniku.

(Iz Brežic). Dne 13. t. m. v jutro umrl je tukajšnji okrajni tajnik nemškega okr. zastopa

in več let vpokojeni c. kr. davkar. Rajni mož bil je na Slovenskem rojen, vendar bil je hud nemčur do konca svojega življenja. Imeli bi še več omeniti, pa ker nečemo po smrti grajati in ostale žalujejo žaliti, omenimo samo, da so bile ceste zadnje čase pod njegovim vodstvom v zelo slabem stanju; v nekaterih krajih, kakor bi človek po indijski puščavi hodil. — Kako moč da nastavi zdaj okr. zastop, še ni znano, vendar pa navadno nič boljšega ne sledi, morebiti, da dobimo zopet kakega popolno slovenskega jezika nezmožnega Grmana, da bode enak tajniku občine brežke.

(Vabilo) k veselici, katera se priredi v korist društva za olepšanje trga Žalec, dne 29. junija 1894, v prostorih g. J. Hausenbichlerja v Žalci. Vspored: ob polu 5. uri popoldne tombola z mnogimi dobitki; potem koncert in ob 8. uri zvečer ples. K plesu plačati je za osebo po eno krono vstopnine. Svira šmarska godba. Ker je veselica v občekoristni namen, vabi prijazno k obilni vdeležbi odbor.

(Vabilo) k veselici, katero priredi „Kmečko bralno društvo gornje Šaleške doline“ o priliki obletnice vstanovitve društva, v nedeljo 1. julija 1894, ob 3. uri popoldne na vrtu Korun-ove gostilne pri Velenju. — Vspored: 1. Pozdrav gostov. 2. Poročila tajnika in blagajnika v društvenih zadevah. 3. Vplačevanje letnih doneskov in vpisovanje novih udov. 4. Slavnostni govor. 5. Prosta zabava pri katerej sodeluje šaleški pevski zbor. K obilnej udeležbi najuljudneje vabi odbor.

(Na Vidmu) je zopet za župana izvoljen g. Jos. Mohorčič.

(Za živinozdravnika v Marenbergu) je imenoval deželni odbor g. J. Lecher-ja. Ali zna slovenski? To vprašanje je potrebno, ker se naš deželni odbor pri svojih imenovanjih malo kdaj na to ozira.

(Iz mariborske okolice) se nam poroča, da se nemštvo ondi vse preveč širi, ker domoljubi v mestu za probujo okolice tako malo, kakor za mesto storé. Na desnem bregu Drave je dokaj, na levem bregu pa večina občin še v nemških rokah. Ljudstvo kvarijo v narodnem obziru nemške šole, katerih je vse polno v okolici, če ravno hodijo vanje večinoma slovenski otroci. Učiteljstvo tistih šol pa, katere „šulverein“ podpira, se pa bavi tudi z nemško politiko, s „Südmarko“ itd.

(V Mariboru) se v graškem predmestju marljivo zida poleg novega frančiškanskega samostana nova župna cerkev istega reda. Dokončano bode skoraj tudi novo poštno poslopje. — Življenje v Mariboru ni kaj živahno, osobito prometa ni veliko opazovati. To velja tudi v družabnem življenju slovenskem. Za zidanje „Narodnega doma“ delajo se le prepočasni priprave; čeravno je posojilnica, ta kaj dobro napredujoči zavod, lepo svoto že zanj določila. — Čitalnica, ki ima pri „Nadvojvodu Janezu“ vse preveč skrite prostore (enako celjski čitalnici), se letos ne odlikuje tako, kakor lani. Potihnila sta lepo petje in krasni tamburaški zbor. — Moška podružnica Ciril-Methodova ni kaj krepka, o ženski se pa le še v časnikih govori. — Pravila „Delavskega pevskega in bralnega društva“ so potrjena in se bode otvorilo 1. julija t. l. — V občé so Slovenci mariborski vse premalo delavni, preslabo organizovani, ker se njih voditelji, prve glave za javno življenje premalo brigajo.

Druge slovenske novice.

(Odlikovanje za kmetijske zasluge). C. kr. kmetijska družba v Ljubljani je pri svojem zadnjem občnem zboru v Ljubljani izrekla med drugimi priznanje gosp. J. Kotniku, hišnemu posestniku v Ljubljani, ker je pospešil, da se je cesta proti Vrhniku s sadnim drevjem obsadila. Priznanje za zasluge v gospodarskih zadevah se je izreklo tudi deželnemu poslancu g. M. Lavrenčiču v Vipavi.

(Važen preobrat v govedoreji). Kranjska kmetijska družba, ki je do zdaj po vzgledu drugih dežel lepo govejo živino za pleme na tujem kupovala, v beljanski in murski dolini; sklenila je v domači deželi juničke kupovati in jih vzrejati na svojem uzornem dvoru na Viču pri Ljubljani, ter potlej na kmete dajati. Dobro! Tako utegne

rešiti marsikatero lepo žival, katero je zdaj mesar zaklal, mesto da bi se bila redila za pleme.

(Za pospeševanje) lanarstva se bode zopet kaj več storilo, ker so začeli ljudje ta obrt že opuščati. Ker je menda že malo trlic in sposobnih teric dobiti, vpeljali se bodo po nekod s pomočjo poljedelskega ministerstva belgijski stroji za trenje lanu.

(Za živinozdravnike). Pri vsakem c. kr. okrajnem glavarstvu na Kranjskem so nastavljeni c. kr. živinozdravniki. Ker je pa želeli, da bi tudi slehern sodnijski okraj imel svojega diplomiranega živinozdravnika, pripravljena je kranjska dežela nastavljeti tudi v takih krajih, s se-dežem sodišča, sposobne živinozdravnike.

(Koristen zakon) bi bil to. Na Kranjskem se pripravlja načrt zakona, po katerem bi se nabiral sklad, iz katerega bi se nabirale podpore živinorejcem, ki so trpeli vsled kužnih živinskih bolezní večjo škodo.

(Prememba zakona v domovinskih pravicah) je silno potrebna; kajti sedanji zakon nalaga občinam velika bremena; na Kranjskem se že delajo priprave za spremembo tega zakona.

(Kamniška in kočevska kmetijska podružnica) ste si omislili kaj dobre mline in stiska-lnice za sadje; v enem dnevu se dobi iz njih 38 veder mošta; opravila imajo le štiri možje pri njih.

(Deželno zavarovalnico) želi, da bi se na Kranjskem ustanovila, kmetijska podružnica v Begunjah na Kranjskem. To zadevo, da bi bile dežele v to pooblaščene, kuhajo že dalje časa na Dunaji, pa niso še nič skuhalí.

(Kuhanje žganja za domačo rabo) je sicer brez davka, a finančni organi — tako se poroča iz več krajev (Vače pri Litiji, Mošnje na Gorenjskem) — delajo mnogo neprilik dotičnim gospodarjem. Zato je kmetijska družba kranjska v tej zadevi posredovala pri finančnih oblastih v Ljubljani; videli bomo, s kakošnim vspehom.

(Iz Lahovič pri Cerkljah). Žito kaže dosti lepo pri nas, hvala Bogu, da bi nam le mili Bog ohranil vse dobro. Lan letos dobro kaže, oves, pšenica, rež in krompir izvrstno. Prešiči so dragi letos, konjska kupčija nij draga; a boljši gre sedaj spomlad za goved in volí se dosti dobro prodajejo trgovcem. Mi tukaj pri našem glavarstvu dobro, v lepem redu opravljamo v slovenskem jeziku dopise in drugo; ljudstvo je hvaležno uradnikom za to. Občina Lahovče ima letos obč. doklade za občinske in šolske stroške po 20%, mislimo, da je vsacemu ustreženo! Hroščev je naša občina pokončala 60 mernikov. Krčmarji naj ceneje točijo vino, in prodajajo kruh, kruh namesto 20 kr. le 16 kr. Žito je ceno, pšenica 1'60 (mernik), rež 1'50—55, turšca 1'45, oves 90, ajda 1'65. Kmetovalci težko izhajajo, ker kar prodajo je ceno; kar kupijo pa drago. Delavci dragi, dolgoví rastejo, popravila se tudi množe; kdo bode izhajal.

(Gorenjske težke konje) hodijo kupovat celó iz Nemškega, kjer jih dobro rabijo, za konjske železnice.

(Najboljši prešiči) so oni angleške pasmi. Svinje te vrste redi na Kranjskem najbolj graščina v Rakovniku na Dolenjskem.

(Mokronoška kmetijska podružnica) bode pospeševala vrborejo in košopletarstvo. Name-rava mladeniče vsposodbujati, da bi šli na obrtno šolo v Ljubljani, kjer se bode z bodočim letom vpeljal poduk o pletenji košaric. Enako so za razširjenje tega obrta vneti v drugih krajih, n. pr. v Vipavi

(Odličen živinorejec) je g. grof Berg v Mokronogu. Prepričavši se, da sivo muriško pleme goveje živine že nekoliko peša po Dolenjskem in da ono tudi v domačem svojem kraju, v muriški dolini, ne vspeva več tako, kakor prej; vpeljal je ta graščak drugo pleme, namreč labodsko in mursko pasem (govedo pšenične barve), s katero je posebno zadovoljen. Po njej je imel tudi veliko povprašanje ter oddaja govedo te pasmi celó kmetijskim podružnicam v Celji in Mozirji.

(Na Čatežu pri Trebnjem) so nakupili svet za trtnico in prosijo, da bi k njim došel vinarski učitelj, ki bi jim dajal potrebne navode. Tudi drugi vinski kraji na Dolenjskem so potrebni in si žele novega učitelja. (Novi učitelj je

že začel svoja potovanja po Dolenjskem; najprvo si je bil pa ogledal vspehe na Bizeljskem).

(Metliška kmetijska podružnica) bi rada napravila svojo trtnico. Število udov te podružnice je 44, pa bi se kmalu zelo pomnožilo; ako bi imeli udje od nje več dobička.

(V Metliki in okolici) je — tako se nam poroča, zdaj, od kar je trtna uš vinograde, nek-daj tako imenitne gorice poškovala, velika revščina. Niti poedini kmet, niti občine se ne morejo ganiti, da bi kaj storile za vzboljšanje pojedincev ali cele občine. Državne in deželne pomoči so ti kraji silno potrebni, kajti vsled izselitve moških v Ameriko, tu še delavnih moči manjka.

(Kônj za cesarsko vojsko) bode država tudi v bodoče še na Dolenjskem iskala, kakor se nam iz teh krajev poroča, toda ona dobi vse premalo sposobnih živali. No, okolo Št. Jarneja bode se konjereja že še vzdrževala, ako se bode ljudstvo le cesarskih žrebcev in novega žrebetišča posluževalo.

(Poljskih čuvajev) je po naših krajih, zlasti kjer so novi nasadi ameriških trt, vse premalo, kajti pogostoma se pripeti v njih tatvina ali poškodovanje. Dolžnost občin je, da nastavlajo take čuvaje. Ali naše občine so revne, deloma nimajo sredstev deloma pa ne moči ali pa ne dobre volje, večkrat jim pa vsega tega nedostaje.

(Novomeška kmetijska podružnica) je jako delavna. Kar ne more doseči z lastnimi močmi, skuša doseči s prošnjami pri vladi, deželnem odboru in kmetijski družbi. In to je prav! Koliko ovir in težav se dela ubogemu kmetu! Kako drago pride živinorejcu licencovanje sposobnih bikov! Kakošne neprilike so, če hoče občina preskrbeti živinske soli; neprilike ima ona in živinorejci! Kako težko je dobiti ameriških trt iz državnih trtnic! Novomeška podružnica je v vseh teh zadevah prosila pomoči na merodajnih mestih s pristavkom, da bi se kmetom naklonile še druge dobróte n. pr. galica po nižji ceni, baš tako umetna gnojila, itd.

(Kočevska kmetijska podružnica) je obilno podpirana; dobi zlasti od poljedelskega ministerstva naravnost podpore, osobito za predavanja, katera ima nadučitelj Špinter. Zdej naj pa kdo reče, da vlada Nemce na Kranjskem zanemarja.

(V Črnem vrhu) pri Idriji nameravajo postaviti v ondotni fari rojenemu, na Dunaji umrlemu slovenskemu pisatelju M. Cigale-tu spominek in nabirajo v ta namen darove.

(V Rovtah) na Notranjskem se je ustanovila nova sirarska zadruga.

(Postojina) dobi 5. razred ljudske deške in dekliske šole; Kočevje 4. razred dekliske šole; tu se je dozidalo novo šolsko poslopje za obe ljudski učilnici.

(V Podkrajju) nad Vipavo imajo kmetje, katerim se skupni gozdi razdelujejo, veliko stroškov pri tem, in taka razdelitev tudi ni vselej posameznim posestnikom v korist. Sploh so takozvane agrarijske (kmetijske) operacije (dela) zelo drage. Je pač čudno to; na eni strani kmetu pomagajo, na drugi mu škodujejo.

(Izseljevanje v Ameriko) je zelo ponehalo ker se v Ameriki ljudem slabo godi, in ker se stavijo ovire tistim, kateri bi se radi še preselili. Zlasti vojaškim dolžnostim in vojaškim taksam podvrženim delajo glavarstva ovire.

Druge avstrijske novice.

(Na dunajski razstavi živil), dobil je prvo odliko naš rojak g. I. Sršen iz Ljutomera. Razstavil je jeruzalemca, rizlinga in šicembekerja. Odlikovanje prineslo mu je zlato medaljo z diplomom. — Čestitamo!

(Naroden praznik bode v Zagrebu) dne 26. t. m. Položili bodo temeljni kamen domu dr. Ante Starčevića, za velike zasluge, ki si jih je voditelj odločno hrvatske stranke pridobil za hrvatski narod.

(Društvo sv. Jeronima v Zagrebu), ki enako deluje, kakor naša vrla družba sv. Mohorja, šteje že 11.416 udov in bode izdalo za l. 1894 tri knjige.

(V Pragi) so radi uličnih napisov med mestnim zborom, vlado in hišnimi posestniki taki prepri, da se je bati slabih nasledkov. — Tudi

v Ljubljani se je bati, da bode deželna vlada vmes posegla, ker je mestni zbor sklenil, napraviti le slovenske napise. Kako je neki to, da se Slovanu hitro na prste stopi, kedar hoče na lastnih nogah stati?!

(**Grozna nesreča**) se je pripetila v premogokopu v Šleziji blizu M. Ostrave, kjer je vsled vnetja jamskih plinov našlo pod zemljo čez 200 delavcev grozno smrt.

(**Češka šolska Matica**) je ustanovila že svojo 100. šolo. Živela ona in njena sestra, naša „družba sv. Cirila in Metoda.“

(**V Šleziji**) so bile kaj velike povodnji. Tudi na Ogerskem so bile vode strašno narastle.

(**V Krakovu**) je umrl kardinal Dunajevski, brat bivšega finančnega ministra.

(**Madjarski ministri**) se zopet trudijo, da bi v gospodski zbornici magnatov prodrli s svojimi cerkvenimi postavami. Poroča se nam, da so zmagali s štirimi glasi večine. — Rumune pa hočejo z nova preganjati. Poleg nekaterih duhovnikov hočejo zdaj 42 visokošolcev na obtožno klop spraviti. — Tudi Slovakom delajo Madjari nove krivice. Bode že enkrat mera polna!

Ogled po širnem svetu.

(**Srbski kralj**) Aleksander je odpotoval v pohode k sultanu v Carigrad, baje tudi s tem namenom, da bi izposloval za Srbe v Macedoniji srbske šole, enako, kakor so se za ondotne Bolgare dovolile bolgarske šole.

(**V rumunskem kraljestvu**) se strašno jezé, ker Madjari Rumune tako grozovito tlačijo; prosijo za nje pomoči pri drugih vladah. Res je potreba!

(**Na italijanskega ministerskega**) predsednika Krispi-ja je streljal anarhist, pa ga k sreči ni zadel. Italijo, katero v sedanjih stiskah baš ta državnik še na površini vzdržuje, zadel bi hud udarec, ako bi se bilo to zgodilo.

(**Na Francoskem**) predlaga poslanec, da bi ondotna vlada zvišala carino pri uvaženi avstrijskih pridelkov. Francozi se namreč jeze, da je Avstrija preširoko pot italijanskemu vinu odprla. No, tudi avstrijski vinorejci se jeze! Carino hočejo uravnati tudi severo-amerikanske Zjedinjene države, in morebiti tudi pri tem Avstriji delati kaj neprimlik.

(**Čuden načrt**) ima neki vpokojeni ruski poslanik; namerava delati študije in priprave, kako bi se napravil za ladije plovni kanal z Dunaja, čez Bruk na Muri, na Spodnji Dravograd in Trbovlje ter Ljubljano v Trst. Ima dovoljenje, da bi to proučil. Bode menda vse le na papirjostalo.

(**V Severni Ameriki**) vre med delavci; v Vašingtonu so bili veliko zaroto zasačili. Tudi iz poročil naših izseljencev slišimo enake reči.

(**Na Kitajskem**) je kuga; posebno v Hong-Kongu je neizrečeno veliko ljudi za to boleznijo umrlo.

(**Sultan marokanski**) je umrl ali bil umorjen. Nasleduje mu sin.

Dopisi.

Luče. (Raznoterosti.) Cesta od Luč do Solčave kaj dobro napreduje. Dogotovljena bode gotovo do konca septembra, ako ne že morebiti popred. Kakor slišimo, se bode nova cesta slovesno otvorila in se bode te slovesnosti udeležila tudi gospoda iz Gradca in Celja. Dolžnost naša je, da pri tej priliki pokažemo, da prebiva tukaj čvrst, krepak in vzbujen narod slovenski. Nova cesta bode velikega pomena za prebivalce solčavskih planin. Po njej prišli bodo v tesnejšo zvezo s Savinsko dolino. Dosedanja cesta peljala je na večih krajih po savinski strugi, zato je bilo po njej le ob mali vodi mogoče voziti. Kedar je pa voda narasla, bila je Solčava popolnoma ločena od vsega prometa. Želeti je tudi, da se takoj popravi, oziroma prestavi ona cesta iz Ljubnega v Luče. Prava nezmisel bi pač bila, ako bi se dobra in lepa cesta v Solčavo začela še le pri Lučah, tedaj v sredini pota. Slovensko planinsko društvo v Ljubljani pri nas kaj pridno deluje. V kratkem času svojega obstanka zaznamovalo je skoraj vsa pota v naših planinah, ter je naredilo tudi nekaj čisto novih. Tablic s čisto

slovenskimi napisi pa je razobesilo okoli štirideset. Poštenim tujcem, ki prihajajo k nam, da si ogledajo ta res čudoviti in veličastni planinski svet, ter da se tukaj navzijejo zdravega planinskega zraka, bode to gotovo ljubo. Nikakor pa seveda to ne ugaja nemškim zagrizencem v Celji in njihovim vernim pajdašem v Gradcu. V Celji je namreč neka planinska družba, ki je nekaj časa malo brskala po naših planinah. Delala prav za prav itak ni nič, kajti je zavsema zaznamovala samo 1 pot na Ojstrico, razobesila je pa 3 table seveda z nemškim napisom. V varstvu je imela uto na Korošici, katero je pa tudi čisto zanemarjala. To je vse delovanje teh planinčarjev v teku več let. Sedaj pa, ko je slov. plan. društvo vmes poseglo, se je tudi ta gospoda hipoma zdrnila ter prebudila k novi delavnosti morebiti — o! kaj še, pač pa k novemu hujskanju. Po svojih židovskih časopisih trobijo na ves glas, češ, da jim slov. plan. društvo dela zapreke, ker dela slov. napise ter tako brani nemški omiki v te čisto slov. pokrajine. Velikoslovenska agitacija, tako stočejo ti ljubeznjivi celjski Nemci, preplaviti hoče popolnoma ta nemški svet, uničiti hoče sledove poslednje nemške omike v teh krajih. Sedaj patudi vemo, kaj je prav za prav pravi namen nemškega planinskega društva v Celji. Ni mu za to, da bi pospeševalo v naših krajih promet, da bi privabilo tujcev, ampak pristaši tega društva so pravi pravcati nemški kulturinosci, drugače, nemškega napuha polni predrzneži. Zato pa tudi javno izpovemo, da tako ostudnih ljudi, ki naše pošteno in gostoljubno ljudstvo po svojih židovskih časopisih psujejo in zasramujejo, kar čisto nič ne maramo, kakor tudi ne njihove omike, ali bolje surovosti. Kak pastir pri nas ima več omike, kakor ti naduti in ošabni celjski kulturoinosci. Vsakega poštenega tujca pa mi, bodisi katere narodnosti koli, sprejeli bodemo, kakor dosihdob, tako tudi zanaprej, prav z veseljem in mu bodemo tudi postregli, kolikor in kakor je pri nas mogoče. Pošteni obiskovalci, našli bodo povsod pri nas poštene, tihe, mirne in prijazne ljudi, razbrzdani suroveži in bodisi, da so pristni celjski Nemci, pa le naj gredo med svoje rojake trositi nemško kulturo, oni jo gotovo bolj potrebujejo, kakor mi.

Naša občina je imenovala svojim častnim občanom viteza Haupta, posestnika na Vranskem. Nemški listi so bili tega imenovanja kaj veseli ter so povdarjali velike zasluge, katere si je nemški vitez za slov. občino pridobil. Mi pa izpovemo kar naravnost, da resnično ne poznamo tolikih zaslug viteza Haupta za našo občino, da bi bil povsem vreden častnega občanstva. Toliko pa vemo, da je pri zadnjem ogledovanju bikov, dobil prvo darilo bik iz naše župnije in da je pri tem imel prvo besedo vitez Haupt. Sploh pa mislimo, da naši slov. občinski zastopi vse preveč klečeplazijo pred tujci ter so preveč radodarni, kar se tiče častnega občanstva. Komur se ta čast podeli, tisti mora po naši sodbi za občino tudi imeti prav izvanrednih zaslug. Pa tudi na to se je ozirati, je li mož vseskozi poštenjak, je li res pošten in pravičen prijatelj našega slov. naroda, ali deluje zanj iz ljubezni do njega ali le morebiti bolj iz drugih sebičnih in postranskih namenov. So namreč ljudje, ki so odločni nasprotniki našega slov. ljudstva, ki pa vendar navidezno pospešujejo njegovo blaginjo, samo da si tako pridobe zaupanje ljudstva, ter tako prihaja do večje veljave in moči, s katero potem naše narodne pravice s tem večjim vspehom pobijajo. Slovenski občinski zastopi! bodite ponosni, nikar preveč ne klečeplazite pred tujo gospodo in nikar ne prodavajte svoje časti za skledico leče!

Književnost.

(**Stariši, podpirajte šolo.**) O tej knjižici piše sam pisatelj in založnik tako-le: „Da more ljudska šola na izročeno jej mladino v vzgojstvenem in poučnem oziru le tedaj uspešno uplivati, ako učitelja pri njegovem prizadevanju dovolj podpira tudi domača hiša, to dokazovati bilo bi odveč. Saj se je vendar že mnogokrat in o raznih prilikah izrečno poudarjalo in se še vedno poudarja, da je vzajemno delovanje, torej harmonija med šolo in domom, prvi pogoj dobre

otroške vzgoje. — Pogosto se dandanes toži, da ljudska šola ne doseže svojega namena, in da iz nje izhaja mlad zarod, kateremu se neki prav malo pozna, da je prebil precejšnje število let v šolskih prostorih. Za vse te neuspehe v vzgoji in pouku pa se dela, žal, odgovorna le šola s svojimi učitelji, in le malokdo pomisli, da ima mnogo, da ne rečem največ teh neuspehov na vesti domača hiša, ki ne samo ne podpira šole, marveč čisto v mladih srcih uničuje še to, kar vanja dobrega in koristnega sadita šola in učitelj. — Da bi pojasnil slovenskim starišem, kakó jim ravnati doma s svojimi otroki, da bode njihovo delovanje, kar zadeva vzgojo, vedno v soglasju s prizadevanjem učiteljevim ter da bi dosegel na ta način mej domačo hišo in šolo vsaj nekoliko toli potrebne složnosti, sestavil sem bil podpisani že l. 1889. knjižico z naslovom: „Stariši, podpirajte šolo!“ To delce se je vkljub temu, da mu uvod ni bil posebno poljudno spisan, kaj hitro razširilo po vseh krajih naše slovenske domovine, tako, da je prva izdaja te knjižice že čez dve leti, t. j. leta 1891. popolnoma pošla. Letošnjo zimo pa sem se odločil za izdajo drugega, popravljenega in prenarejenega natisa, in ob enem s pričujočo spremnico pošiljam taisti v svet v prijetni nadi, da preuredba spisu ne bode na kvar, marveč, da mu bode pridobila še večje število prijateljev, nego jih je imel prvi natis. — Uljudno pa prosim p. n. šolska oblastva, šoli prijazne okrajne in občinske zastope, učiteljska društva ter sploh vse prijatelje šole, naj blagovoljno mojo knjižico pregledajo, in v slučaju, da jim ugaja, za njeno razširjatev poskrbijo. — Izmed raznih listov, kateri so že prvi natis brošurice „Stariši, podpirajte šolo!“ ugodno ocenili, navedem samo „Vrtec“, v katerem (letnik 1889, str. 176.) je o rečenem delcu napisal preblagi pokojni Tomšič sam mej drugim te-le besede: „To je drobna knjižica, a vredna, da jo ima vsaka hiša, kder so otroci, ki hodijo v šolo . . . Slovenski učitelji, skrbite, da pride ta brošurica vsem starišem v roke!“ — Zadnji stavek ponavljam proseč tudi jaz. — Po mojem mnenju naj bi se rečena knjižica po zgoraj omenjenih šolskih oblastih, raznih korporacijah in drugih prijateljih šole v večjem številu nakupila in potem izročila učiteljem, zlasti voditeljem šol, naj bi isti delce o raznih prilikah, kakor pri šolskem popisovanju, sprejemanju otrok v šolo, pri šolskih veselicah, svečanostih itd. razdelili mej stariše. — Z ozirom na blagi namen knjižice, kateri je: koristiti šoli in s tem občnej blaginji, nadejam se, da najde skromno moje podjetje med slovenskim občinstvom prav mnogo prijateljev in naklonjencev. Cena jednomu izvodu je 12 kr., 25 izvodov velja 2 gld. 75 kr., 50 izvodov 5 gld., 100 izvodov 9 goldinarjev.

(**Kamnik.**) Zemljepisno-zgodovinski opis, sestavil, izdal in založil Ljudevit Stiasny, učitelj v Kamniku, tiskal Kleinmayr & Bamberg v Ljubljani. Prodaja se po 1 gld. 20 kr. Knjiga ima 175 strani v osmerki in je olupšana s 35 podobami. — Večje usluge ne bi bil mogel učiniti vrli učitelj kamniški, g. Stiasny, kakor da se je lotil tako hvaležnega dela, in da ga je tudi lepo izpeljal. V omenjenih (zemljepisnem in zgodovinskem) obziru je g. Stiasny temeljito opisal svoj službeni kraj, divno kamniško mesto z njegovo prekrasno okolico, mesto slovensko, ki je bilo že v starih časih imenitno, mesto, katero je pa zaslovelo posebno v novejšem času med Slovenci in drugimi narodi, od kar namreč vodi do njega železnica, in od kar ima sloveče mrzle kopeli v katerih išče bolehnih rod po Kneippovem zdravilnem načinu, ozdravljenja. G. Stiasny je s to krasno knjigo pomnožil domoznansko slovstvo slovensko na način, ki dela njemu in kamničanom čast; kajti knjiga ima pravilne podatke, je pisana v v mičnem jeziku in ima kaj lične slike. Mi sodimo, da ne bode v Kamniku človeka, le količkaj izobraženega, ki ne bi z veseljem segel po tem, v vsakem obziru mičnem delu. Vsaj še drug človek, kateremu so kamniške razmere manj znane, ne odloži rad knjige, dokler je ne prebere od kraja do konca.

Slavnemu občinstvu na znanje!

Dandanes se stavbe jako množé, zida se in popravila vedno. Pri stavbarstvu pa sedaj zavzema prvo mesto „cement“. Kar se je pred delalo iz opeke, lesa, kamna itd., dela se mnogo trpežnejše, lepše in cenejše danes iz cementa; toda pri vseh teh izdelkih se je dozraj rabil izključljivo cement le po mestih.

Tekom nekoliko let pa izdeluje vsa v ta obrt spadajoča dela, naš domačin na murskem polju, g. Jožef Mursa iz Krapja blizu Ljutomeru, in je mladi mož v teku let postal strokovnjak svoje vrste. Kako lepe pač so videti hiše po murskem polju, pokrite z njegovimi cementnimi ploščami v različnih barvah, podseki pri studencih, kopanje za svinske hleve, kako so trpežne, kako praktične! Koliko hrastovega lesa je dozraj za vse to murski polanec porabil, odzraj mu napravi gospod Mursa vse to iz cementa, in rod za rodom ne bo več brusil sekire za enake stvari v Ljutomeru, in po celem murskem polju najdeš njegovega dela.

Leta 1892. je potlakal s svojimi cementnimi ploščami, in to je bilo prvo njegovo večje delo, lepo in veliko župniško cerkev velikonedeljsko, popolnoma na svojo roko in svojo odgovornost. V tej cerkvi je goba „vuk“ vse razjedla, da so bile klopi, spovednice itd. na vednem popravku. Tudi temu je vedel imenovani in okom priti. Zdaj je cerkev suha, goba vničena in tlak po ukusnem uzorcu, vsak dan lepši. Med tem časom je potlakal svetinsko župniško cerkev blizu Ormoža in dve podružnici, cezanjevsko blizu Ljutomeru in zavreško, povsod trpežno in v popolno zadovoljnost. V grajščini nemškega viteškega reda, je napravil že, in še izdeluje razna imenitna dela.

Akoravno je torej ta mladi mož že toliko izdelal in ima tako bogato zalogo, se mi vender zdi slavnemu občinstvu premalo znan, pač se premalo glasi. Mož nikakor ni zavezan na doneske te obrti, ker je veleposrestnik, a dela ravno za to s tem manjšim dobičkom.

Smelo ga priporočamo velečastitim g. duhovnikom, občinam in slavnim okrajnim zastopom. Marsiktera cerkev je tlaka potrebna, in koliko cementnih cevi se dandanes za ceste porabi. Naročite si potrebne reči pri g. Jožefu Mursu na Krapju blizu Ljutomeru, gotovo bodete zadovoljni, in delo Vas bo veselilo.

Peter Skuhala
župnik velikonedeljski.

Učenec

(100) 5-1

14 do 16 let star, trdne postave in s primernim prednikom, vsprejme se v prodajalnico z mešanim blagom. Več pove Ivan Razboršek v Šmartnem pri Litiji.

Zavarovalni potovalec

dobi stalno službo pri večji avstrijski zavarovalni družbi proti požaru. Prosilec mora biti večš slovenščine, ter ima oni prednost, ki se more z zadostnimi vspehi v tej stroki izkazati.

Nemško pisane ponudbe s spričevali v prepisih do 24. t. m. pod naslovom: „Assecuranz 1895“ Graz, poste restante. (101) 1

Proda se hiša pet minut od Celja na jako lepi legi, kjer je stara gostilna in mesarija, s celim gospodarskim poslopjem in z enim lepim travnikom, dve njivi in dva vrta. Ta hiša stoji pri novi vojašnici ter se prostovoljno proda. — Več pove upravništvo „Domovine“. (103) 1-1

Posestvo 20 minut od Celja je na prodaj radi domačih razmer. Cena je 1500 gl., 400 gl. se lahko po malem plačuje. Pri hiši je njiva, travnik, vinograd in hosta; obsega vkupe 5 johov. Natančneje pove gospodar tega posestva. Ponudbe poste restante, Celje št. 8. (104) 1-1

I. C. Juvancič

posestnik vinogradov na Bizeljskem in vinska zaloga v **v Šiški pri Ljubljani**

priporoča svojo veliko zalogo mnogovrstnega vina:

Črno istrsko	gl. 13—18
„ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „	sladko 20—22
Belo „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „	„ 18—20
„ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „	najbolje 21—22
Stara hrvatska vina	„ 20—26.

Poskušnje samo od 56 l. više.

➔ **Za pristno vino se garantira** ➔
v vsakem obziru (102) 1-1

Jožef Guček

krojaški mojster v Celji

poprej v Gosposki ulici št. 12, od prvega aprila t. l. v Rotovski ulici št. 8.

Priporoča se za izdelovanje vsakoršne obleke za gospode in dečke.

Velika zaloga vsakoršnega blaga, kakor tudi vsakoršnega perila in spodnje obleke. (58) 10-4

Cene nizke, delo solidno in trajno ter hitra postrežba.

Pozlatar

FRANJO KRAŠOVEC

v Celji

Gospodska ulica šte. 9

se priporoča slavnemu občinstvu in cerkvenim predstojništvom za prenovljenje altarjev, podob, okvirov, snazjenje in popravilo starih slik, križevih potov i. t. d.

Tudi naročila na vsa omenjena dela, za čisto novo napravo v vsaki obliki in slogu se izvršijo po nizki ceni in okusno stalno delo. (83) 3-3

LUDVIG SMOLE

trgovec v Sevnici

prodaja Živic-eve škropilnice proti percospori po fabriški ceni

dalje pravo modro galico, kakor tudi nože, klešče in gumi za cepljenje ameriških trt.

Ravno tam se dobi vsakovrstno kmetijsko orodje, rokodelska in druga železnina po nizki ceni. Lepi nagrobni križi za katere se preskrbe tudi napisi. (66) 8-3

Naznanilo in priporočba.

Spodaj popisani si usojam naznaniti slavnemu občinstvu in preč. duhovščini, da sem otvoril svojo novo

ključarsko delavnico v Celji, na Bregu št. 18 (v občinski hiši).

Prevzamem vsa v mojo stroko spadajoča dela bodi si okove za okna ali vrata; izdelujem razna štedilna ognjišča, prevzamem vodovodne naprave, kakor tudi popravila bodisi v mestu ali na deželi.

Napeljujem strelovode na stolpih, dimnikih ali privatnih poslopih.

Osobito se priporočam za umetna ključarska dela.

Naprave vrtné, cerkvene ali predaltarske železne ograje. Umetno izdelana železna vrata, kakoršnih koli slogov itd.

== Vse po najnižjih cenah ==
Za dobra in trpežna dela jamčim.

Nadajajo se mnogobrojne naročila beležim

z odličnim spoštovanjem

Iv. Rebek

(68) 10-3

ključavničar.

JOSIP HOČEVAR

krojaški mojster

Celje, Graška ulica (Grazergasse) šte. 19

priporoča se visokemu plemstvu, velečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za napravo obleke po meri iz najboljšega francoskega, angleškega in brnskega blaga, lastne zaloge.

Delo solidno in po nizki ceni.

Vedno velika zaloga narejene obleke za gospode in dečke po najnovejši modi ter trajnega blaga.

Cena obleke za dečke od 3-6 let od 2.50 do 10 gl., od 6 do 12 let 4.50 do 12 gl.

Obleka za gospode stane od 8 do 36 gl.

Na željo pošlje se storjena obleka tudi na ogled in se nerabljiva zamenja.

Za obilo naročbo priporoča se

z velespoštovanjem

Josip Hočevár.

(39) 10-6

Avgust Šviga

mizarski mojster v Celji

(94) 3-2 Kolodvorska ulica št. 7.

Naznanim slavnemu občinstvu in preč. duhovščini, da sem l. majnika t. l. odkupil

mizarsko delalnico

od gospoda **Antona Bračića**. Priporočam se za vsakovrstna mizarska dela za hiše, okna, vrata, steklene stene itd. vrtno opravo, opravo za sobe, bodi si poličene ali barvane.

Izdelujem tudi rakve, kakor tudi vsakovrstna cerkvena dela.

Vse se nareja dobro in trpežno po najnižjih cenah.

Za sv. birmo priporočam veleč. duhovništvu in starišem

mašne in molitv. knjige

v papir in platno vezane po 15, 25 in 35 kr., v usnje vezane po 40, 60, 70, 85 in 95 kr., gl. 1- in 1.25, v usnje vezane s koščnim križem po 95 kr., gl. 1.20, 1.50, 1.80 in tudi finejše in elegantno vezane.

Zunanja naročila vrše se takoj in natančno.

D. Hribar v Celji.

Razglas.

Kraški teran

ima na prodaj

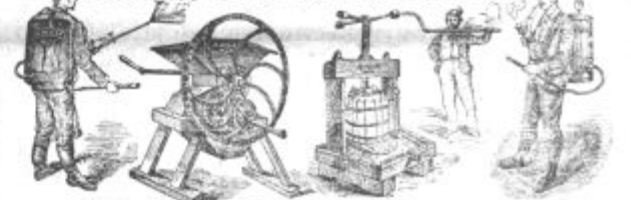
Anton Polley v Sežani na Primorskem.

Prve vrste po 20 gl. hektoliter.

Druge „ „ 13 „ „

Tretje „ „ 10 „ „ (95) 8-4

== VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO! ==

po najnižjih cenah pod najugodnejšimi pogoji pošilja pod jamstvom in za poskušnjo

IG. HELLER, DUNAJ

Dy Praterstrasse Nr. 45.

Begate inštrukcijske in strojne obrtništvo v slovenskem in nemškem jeziku po zahtevi takej naročil. Priporočati se želi.

(71) 20-6

Zaloga specerijskega blaga

MILAN HOČEVAR

Celje, Glavni trg, 10

Izvrstna zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, riža, finega olja, južnega sadja, masla, svinjske masti, ruma, čaja, vina v butiljkah, sremske slivovke, kranjskega brinovca, itd. itd.

Banatska pšenična moka.

Radajnska mineralna voda

itd. (21) 20-5